

24-07-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

**"মৰমৰ সন্তানসকল – সেৱাৰ (service) নতুন নতুন আৱিষ্কাৰ (invention) উলিওৱা, সেৱাৰ ক্ষেত্ৰত মাতাসকলক
আগত ৰখাটোৱে সফলতাৰ সাধন"**

***প্ৰশ্ন:-** কেনেকুৱা আচৰণৰ (manners) সৈতে বাৰ্তালাপ কৰিলে তোমালোকে কৰ্তৃত্বৰ (authority) বাণী সিদ্ধ কৰিব পাৰিব?

***উত্তৰ:-** যেতিয়া কোনো বয়োজ্যেষ্ঠৰ সৈতে কথা পাতা তেতিয়া 'আপুনি-আপুনি' বুলি সম্বোধন কৰি কথা পাতিব লাগে। 'তই-তই' বুলি নহয়। এয়াও আচৰণ। তোমালোকে নিজৰ অথ'ৰিটিৰে কোৱা, কিন্তু সন্মান নিশ্চয় দিব। স্কুলত এই আচৰণো শিকোৱা হয়। 2- কেতিয়াও অহংকাৰেৰে কথা পাতিব নালাগে। জ্ঞানৰ নিচাৰে সদায় হৰ্ষিতমুখ হৈ থাকিব। হৰ্ষিত চেহেৰায়ে অনেক সেৱা কৰে।

***গীত:-** আজ কে ইন্স ইনসান কৌ..... (আজিৰ এই মানৱক.....)

ওম্ শান্তি । মৰমৰ সন্তানসকলক এয়াটো বুজোৱা হৈছে যে অনেক পাপ আত্মা হৈ গৈছে। ভাল সন্তানে আহ্বান কৰে যে পাপ অনেক হৈছে। পাপৰ দ্বাৰাই মনুষ্য পতিত হয়। স্মৰণো কৰে যে হে পতিত পাবন, পাপ আত্মাসকলক পূণ্য আত্মালৈ পৰিৱৰ্তন কৰিবলৈ তুমি আহ। যদি এয়া পতিত দুনিয়া নিশ্চয় পাবন দুনিয়াও আছে। নিৰাকাৰী দুনিয়াক পাবন দুনিয়া বুলি কোৱা নহয়। সেয়া হৈছে শান্তিধাম। পতিত আৰু পাবন দুনিয়া মনুষ্যৰ বাবেহে। কলিযুগী দুনিয়াত পতিত আছে। সত্যযুগী দুনিয়াত পাবন থাকে। পতিত পাবন পিতাইহে পাবন দুনিয়া স্থাপন কৰে। বিদ্বান পণ্ডিত সকলে শাস্ত্ৰ ৰচিছে, নাম ৰাখি দিলে ব্যাসৰ। ব্যাখ্যা কৰোঁতা জনৰ নাম লাগিব নহয়। মনুষ্যইতো নাজানেই শাস্ত্ৰ কেতিয়া ৰচনা কৰা হৈছে? এয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা সত্যযুগ-ত্ৰৈতাৰ শাস্ত্ৰ আদি নাথাকে। তাত ভক্তিমাৰ্গৰ কোনো স্মাৰক নাই। পিতাই জ্ঞানৰ দ্বাৰা জিন্দাবাদ কৰায়। জ্ঞানৰ দ্বাৰা 21 জন্ম জিন্দাবাদ হয় আৰু তাৰপিছত মায়া আহি মৃত কৰে। এয়া হৈছে মৃতকৰ দুনিয়া, যাক কবৰস্থান বুলি কোৱা হয়। এই সময়ত ঘোৰ কবৰস্থান বুলি কোৱা হ'ব। বুদ্ধিতো সকলোৰে চলে। মহাভাৰতৰ যুদ্ধত সম্পূৰ্ণ কবৰস্থান হয়গৈ। অন্য যুদ্ধত এনে নহয়। ভাগৱতত লিখা আছে- জ্ঞানসাগৰৰ সকলো সন্তান কবৰস্থিত হৈ যায়। মায়াই কাম চিতাত বহাই সকলো ভস্মীভূত কৰি দিছে। সকলো কবৰস্থিত। মুছলমানৰ কোৰান আদিতো আছে - কবৰস্থিত হৈ যায়। যেতিয়া কয়ামতৰ সময় হয় তেতিয়া তেওঁলোকক জগাবলৈ আল্লাহ আহে। কবৰস্থানক পৰীস্থান বনায়। বাবাই শুনাইছিল যে বিৰলা মন্দিৰতো লিখা আছে যে দিল্লীক পৰীস্থান বনাইছিল। তেনেহ'লে নিশ্চয় কবৰস্থানক পৰীস্থান বনাইছিল। প্ৰলয়তো নহয়, কিন্তু অনেকৰে মৃত্যু হয়। সত্যযুগত অলপেই মনুষ্য থাকে। এটাই আদি সনাতন দেৱী দেৱতা ধৰ্ম থাকে। তাত এনে অৱস্থা নহয়, যাৰ বিষয়ে এই গীতটি শুনিলো। স্বৰ্গত কোনেও কাকো দুখ নিদিয়। ইয়াত কিমান দুখ দিয়ে। এজনে আনজনক হত্যা কৰি দিয়ে। বাবাৰ ওচৰলৈ বাতৰি আহে নহয়। কোনোবাই আনৰ স্ত্ৰীৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত হৈ নিজৰ স্ত্ৰীক শেষ কৰি দিয়ে। বিহু আদি দি দিয়ে। এয়াটো পতিত দুনিয়া, সেয়েহে গোৱা হয় - হে পতিত পাবন আহ। কিন্তু নিজকে পতিত বুলি নাভাবে। কাৰোবাক পতিত বুলি কলে ক্ষুণ্ণ হৈ পৰে। এতিয়া তোমালোকে জানা আমিও পতিত আছিলো। পিতাই পাবন কৰি আছে। এতিয়া এয়া পুনৰ দুনিয়াক ক'ব লাগে যে পতিত দুনিয়াক পাবন কৰোঁতা হৈছে শিৱবাবা। যাৰ জয়ন্তী

তোমালোকে পালন কৰা, তেওঁ আহিছে। প্ৰকৃতাৰ্থত, নিয়ম আছিল- কোনোবাই কিবা নতুন আৱিষ্কাৰ কৰিলে ৰজাক জনোৱা হৈছিল। তেওঁ হাতত লৈ চাইছিল। এতিয়া ৰজাতো নাই। এই আৱিষ্কাৰৰ বিষয়ে সকলোকে জনাব লাগে। নিজৰ মাজতে আলোচনা কৰি সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰি হেজাৰ জনৰ স্বাক্ষৰ লৈ চৰকাৰক বতৰা দিব লাগে। আৱিষ্কাৰৰ বিস্তাৰৰ বাবে সৰ্বোচ্চ কৰ্তৃপক্ষক জনোৱা হয়। পিছত ইয়াৰ বিস্তাৰৰ ব্যৱস্থা কৰা হয়। গতিকে তোমালোকেও এনে কৰিব লাগে। যাৰ জন্মদিন আহে তেওঁৰ বিষয়ে বুজোৱা। যিদিনা যাৰ উৎসৱ থাকে সেইদিনাই তেওঁৰ ওপৰত বুজালে সকলোৱে বুজিব। কথাটোতো সঁচাকৈয়ে ভাললগা। আজিৰ পৰা পাঁচ হেজাৰ বছৰৰ আগতে পিতা আহিছিল। ভাৰত যি উচ্চতকৈও উচ্চ আছিল, সোণৰ চৰাই আছিল সেয়া একেবাৰে কড়ি তুল্য হৈ গ'ল। সেই ভাৰতক পৰমপিতা পৰমাত্মাই পুনৰ হীৰাতুল্য কৰি তোলে। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা এই জ্ঞান দি আছে।

তোমালোকে বুজাব পাৰা - বাস্তৱত প্ৰতিজন মনুষ্যই ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী। এয়া হৈছে শিৰোনাম (surname)। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰাই ব্ৰাহ্মণ ধৰ্মৰ ৰচনা হয়। পুনৰ দেৱতা, ক্ষত্ৰিয়, বৈশ্য, শূদ্ৰ - এই সমস্ত বংশ ব্ৰহ্মৰ সৃষ্টি হৈ যায়। গতিকে তোমালোকে এই উৎসৱ সমূহৰ ওপৰত ভালদৰে বুজাব পাৰা। দীপমালা আহে। এয়াতো তোমালোকে জানা এতিয়া ঘৰে-ঘৰে ঘোৰ অন্ধকাৰ। জ্ঞানসূৰ্য প্ৰকট হ'লে, অজ্ঞান অন্ধকাৰ বিনাশ হয়। একেবাৰে ঘোৰ অন্ধকাৰ। কোনো আত্মাই নিজৰ পিতাক চিনি নাপায়। পিতাক জানিলেহে সকলোৰে জ্যোতি জাগ্ৰত হয়। তেওঁক বন্তি (দীপক) বুলিও কোৱা হয়। তেন্তে এনে মুখ্য পৰ্ব সমূহত তোমালোকে অতি ভালকৈ বুজাই দিব পাৰা। তোমালোকে চৰকাৰকো বুজোৱা। তোমালোকে এতিয়া মুখ্যতঃ আগ বাঢ়িব লাগে। মাতাসকলক আগত ৰাখিব লাগে। ইয়াত পুৰুষসকলে লাজ কৰিব নালাগে। সেয়েহে পিতাই বুজায় যে কেনেকৈ তোমালোকে জাগ্ৰত কৰিব লাগে। পৰস্পৰ লগ হৈ চহী (স্বাক্ষৰ) লৈ পুনৰ বুজোৱা। বাস্তৱত তোমালোক প্ৰত্যেকেই শিৱৰ সন্তান। এনে নহয় যে সকলো শিৱ। পিতাতো এজন। তেওঁ হ'ল ৰচয়িতা, পতিতক পাৱন বনাওতা। এখন স্মাৰকলিপি (memorandum) তৈয়াৰ কৰিব লাগে। মুখ্য যিসকল বয়োজ্যেষ্ঠ তেওঁলোকক বুজাব লাগে। তোমালোকেতো মনুষ্যক জাগ্ৰত কৰা, মনুষ্যই ভাবে গঙ্গাত স্নান কৰিলে পৱিত্ৰ হয়। কিন্তু, গঙ্গাতো পতিত পাৱনী নহয়। পতিত পাৱন এজনেই নিৰাকাৰ। জ্ঞানৰ বৰ্ষা কৰোঁতা জ্ঞানসাগৰ হৈছে তেওঁ, বাকী সকলো হৈছে অন্ধশ্ৰদ্ধা। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে কৰ্তৃত্ব পাইছা। শাস্ত্ৰত লিখা আছে কুমাৰীসকলৰ দ্বাৰা জ্ঞান বাণ মৰা হৈছিল। ভাল-ভাল সন্তানে কাম কৰিব পাৰে। ভাষণ আদি কৰিব পাৰে। সেনাতো ক্ৰমানুসৰি থাকেই নহয় জানো। বাৰ্তালাপ কৰোঁতেও ভদ্ৰ আচৰণ লাগে। নিজতকৈ ডাঙৰজনক সদায় 'আপুনি-আপুনি' বুলি কোৱা হয়। কিন্তু নিৰক্ষৰ সন্তানে 'আপুনি'ৰ ঠাইত 'তই তই' বুলি সম্বোধন কৰে। পঢ়াৰ দ্বাৰাও বুদ্ধিত ভদ্ৰ আচৰণ গঢ়ি উঠে। শিক্ষক তথাপিতো ভাল হয় যিয়ে পঢ়াই-শুনাই সন্মান পোৱাৰ লায়ক কৰি তোলে। চৰিত্ৰও পঞ্জীয়ন বহীত লিখে। আজিকালিতো ইমান চৰিত্ৰ থকা কোনো নাই। দুনিয়াত লেতেৰাই লেতেৰা। গীততো শুনিলো নহয় কি অৱস্থা হৈছে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা- অন্য কোনো দেশেই ভাৰত যেনেকুৱা আছিল তেনেকুৱা হ'ব নোৱাৰে। ভাৰত স্বৰ্গ আছিল। সন্যাসীসকলে কয় এই সকলো আপোনালোকৰ কল্পনা। তেওঁলোকে কি জানে স্বৰ্গ কি? হয়, কোনোবা ওলাব যিয়ে দেখি অতি আনন্দিত হ'ব। এই চিত্ৰ অতি ভাল বস্তু। পাণ্ডৱৰ ডাঙৰ ডাঙৰ মূৰ্তি বনায়। ইমান ডাঙৰ জানো কোনোবা আছিল। ৰাৱণক কিমান ডাঙৰ 100 ফুট ওখ বনায়। দিনে প্ৰতিদিনে ওখ কৰি গৈ থাকে। ৰাৱণৰ আয়ুস বাঢ়ি গ'ল। 2500 বছৰ হ'ল। গতিকে তোমালোকে দশেৰাৰ (Dashera) দিনাও ভালদৰে বুজাব পাৰা। এয়া ৰাৱণৰ ৰাজধানী, ইয়াক চয়তানৰ পৃথিৱী (devil's world) বুলি কোৱা হয়। বাতৰি কাকততো কোনোবাই লিখিছিল - এয়া ৰাক্ষসী দুনিয়া। যদি কোনোবাই সোধে তোমালোকে আসুৰী ৰাজ্য বুলি কিয় কোৱা? তেতিয়া ক'বা- অমুকে বাতৰি

কাকততো ৰাৱণ ৰাজ্য বুলি কৈছে। পিতাও যেতিয়া আহিছিল তেতিয়া কৈছিল এয়া আসুৰী দুনিয়া। দৈৱী ৰাজ্যতো সত্য যুগত থাকে। এনেদৰে লগে-ভাগে সিদ্ধান্ত ল'ব লাগে।

লক্ষ্য-উদ্দেশ্যে স্পষ্ট। বাহিৰত ফলকতো লক্ষ্য-উদ্দেশ্যে লিখা আছে। কোনো স্কুলতে অন্ধশত্ৰুৰ কথা নাথাকে। যেনেকুৱাই সৎসংগ নহওক তাত বেদ আদি অন্ধশত্ৰুৰেই শুনে। অৰ্থ একোৱেই নোলায়। এতিয়া পিতাই কয়- হে ভাৰতবাসী, তোমালোকে ডাঙৰ ডাঙৰ বেদ-উপনিষদ আদি কেতিয়াৰ পৰা পঢ়ি আহিছা? সত্য যুগৰ পৰা বুলিতো কোৱা নহ'ব। তাত এই ভক্তি মাৰ্গৰ অংশও নাথাকে। এওঁলোকক ভক্তি পত্নী বুলি কোৱা হয়। আধাকল্প ব্ৰহ্মাৰ ৰাতি ভক্তিমাৰ্গ আৰম্ভ হয়। নিশ্চয় ভগৱান আহে সেয়েহে শিৱ জয়ন্তী পালন কৰা হয়। নহ'লে সেই নিৰাকাৰ কেনেকৈ আহিল? নিশ্চয় শৰীৰৰ আধাৰ লয়। তোমালোকে জানা পিতাই ব্ৰহ্মা তনৰে আধাৰ লয়। তেওঁ ভাৰতলৈহে আহিব লাগে। পিতাৰ জন্মও ভাৰততে হয়। বাবাই বিৰাট ৰূপৰ বিষয়েও বুজাইছে। এই ব্ৰাহ্মণ ধৰ্ম হৈছে টিকণী (উচ্চ)। এতিয়া প্ৰেক্টিকেলত তোমালোক হোৱা। আমি ব্ৰাহ্মণসকলৰ ওপৰত নিৰাকাৰ শিৱবাবা আছে তাৰ পিছত ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰ দেখুওৱাৰ লগা হয়। এয়া সৰস্বতী আৰু এয়া ব্ৰাহ্মণ কূল তাৰ পিছত দেৱতা কূল, ক্ষত্ৰিয় কূল- ইমান ইমান জন্ম লওঁ। একেবাৰে স্পষ্ট, সঠিককৈ ক'ব পাৰা। ব্ৰহ্মাৰ ৰাতি, সৰস্বতীৰ ৰাতি, ব্ৰহ্মাবংশী সকলৰো ৰাতি। দিনত আকৌ সকলো ব্ৰাহ্মণেই দেৱতা হয়গৈ। সন্তানসকলক পইণ্টচ অনেক দিয়া হয়, ধাৰণ কৰিব লাগে। এনেকুৱা নহয় যে এখন কাণেৰে শুনিলা আৰু বাহিৰলৈ উলিয়াই দিলা, সকলো শেষ। যেনেকৈ অন্য সৎসংগত কথা আদি শুনি গুচি যায়। ইয়াততো তোমালোকে প্ৰত্যক্ষ ফল পোৱা। তোমালোকে জানা এই অধ্যয়নৰ দ্বাৰা আমি মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হ'ব লাগে। তাত কোনো লক্ষ্য-উদ্দেশ্য নাই।

পিতাইতো অনেক বুজায় কিন্তু কোনোবা বিৰলাহে ওলায়। কোনো কোনোতো বিশ্বাসঘাতকো হৈ পৰে। বুজাব লাগে- এয়া হৈছে যুদ্ধক্ষেত্ৰ। মায়া অতি প্ৰবল। কোনো কোনো অনুউত্তীৰ্ণ হৈ যায়। এয়াও ড্ৰামাৰ (নাটকৰ) খেল। সকলোৱেতো জয় লাভ কৰিব নোৱাৰে। সন্তানসকলে জানে আমি মায়া ৰাৱণৰ লগত পৰাজিত হৈছো। এয়া পৰাজয় আৰু জয়ৰ খেল। মায়াৰ লগত হাৰি যোৱা মানে পৰাজয়। তোমালোকে জানা আমি বাবাৰ দ্বাৰা বিশ্বৰ মালিক হওঁ। এই নিচা স্থায়ী হৈ থাকিব লাগে। নিচা কিয় নোহোৱা হয়? বিশ্বৰ ৰচয়িতা পিতাৰ দ্বাৰা পঢ়ি আছে। নৰৰ পৰা নাৰায়ণ আৰু নাৰীৰ পৰা লক্ষ্মী হৈ আছে! এনেকুৱা জানো হয় যে শিক্ষাৰ্থীয়ে পঢ়া আৰু পঢ়াওতাক পাহৰি যায়। তেনেহ'লে ইয়াত কিয় পাহৰি যোৱা? ঘৰলৈ গ'লে একেবাৰে পাহৰি যায়। ইয়াত বহুত নিশ্চয়বুদ্ধি হৈ যায়। কিমান চকুপানী টোকে, ইয়াৰ পৰা ঘৰলৈ গ'লা আৰু চিঠি লিখিবলৈও পাহৰি যোৱা। অনন্য সন্তান যি পাণ্ডা হৈ আছে তেওঁলোকেও পাহৰি যায়। বেলেগ একো নিলিখিলেও সেৱাৰ বাতৰিতো লিখা – বাবা, আমি আপোনাৰ সেৱাত তৎপৰ হৈ আছে। নহ'লে বাবাই ভাবি লয় মায়াই কবৰস্থিত কৰি দিলে। বুদ্ধিয়েও কয় এনেকুৱা বাবা যিয়ে বিশ্বৰ মালিক বনায় তেওঁকতো নিৰন্তৰ স্মৰণ কৰিব লাগে। কিন্তু সন্তানসকলে মাহৰ পিছত মাহ ধৰি স্মৰণ নকৰে, চিঠি নিলিখে। মায়াই কিছুমানকতো একেবাৰে মৃত কৰি পেলায়। জীয়াই থাকোঁতেই চিঠি নিলিখে মৰাৰ পিছততো কথাই নাই। বাবায়ো চিঠি তেতিয়াহে লিখিব যেতিয়া তেওঁলোকে নিজেই লিখিব। যিয়ে বাবাক স্মৰণ কৰিব তেওঁৰেই কৰ্মাতীত সদাকালৰ বাবে স্বাস্থ্যবান হ'ব। বাবাৰ সম্পত্তি নিশ্চয় স্মৃতিত আহিব লাগে। স্থায়ী নিচাও বাঢ়িব লাগে। এই সময়ত তোমালোক সন্তানসকলৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰা মুখ মিঠা হয়। তোমালোকে জানা, সৃষ্টিৰ ৰাজ্য ৰূপী মাখন আমি়েই পাওঁ। কৃষ্ণৰ মুখত মাখন দেখুওৱা হয় অৰ্থাৎ বিশ্বৰ ৰাজত্ব। মালিকীস্বৰ্গতো মৰ্যাদা থাকে নহয়। যি যিমান কৰিব সিমানেই পাব। তোমালোকে জানা বাবাই আমাক পঢ়ায়। পৰমপিতা বুলি কোৱা হয় নহয় জানো। তেনেহ'লে পিতাৰ পৰা নিশ্চয়

উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। মাতা-পিতা থাকিলেহে সন্তানৰ জন্ম হ'ব, তেতিয়াহে উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যাব। কোৱাও হয় তুমি মাতা-পিতা আমি তোমাৰ সন্তান। তোমাৰ সহজ ৰাজযোগৰ শিক্ষাৰ দ্বাৰা আমি স্বৰ্গৰ মালিক হওঁ। বুজাব লাগে তিনি প্ৰকাৰৰ সেনা দেখুওৱা হয়। বিনাশ কালত বিপৰীত বুদ্ধি হোৱা বাবেই নাশ হৈছিল। বাকী যিসকলৰ ভগৱানৰ প্ৰতি প্ৰীতি আছিল তেওঁলোক স্বৰ্গৰ মালিক হৈ গ'ল। আমাৰ দ্বায়িত্ব হল চৰকাৰক সূচিত কৰা। যিসকল ডাঙৰ ডাঙৰ বিষয়ই তোমালোকৰ লগত মিলা-মিছা কৰে তেওঁলোকৰ পৰাও স্বাক্ষৰ ল'ব পাৰা, তেতিয়া তেওঁলোক সুখী হৈ যাব। এওঁলোকেতো বহুত ভাল কাম কৰে। প্ৰচেষ্টা চলোৱা। ইয়াত আজৰিও লাগে যাতে পিছত চম্ভালিব পাৰা। সেৱা বুদ্ধি কৰাৰ অনেক উপায় আছে। কিন্তু সন্তানসকল কেতিয়াবা অহংকাৰ আহি গ'লে বা ঘনিষ্ঠতাত (ফেমিলিয়াৰিটি) আহিলে বহুত লোকচান হৈ যায়। জ্ঞানৰ নিচাৰে চেহেৰা সদায় হৰ্ষিতমুখ হৈ থাকিব লাগে। অচ্ছ।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:- *

- 1) লক্ষ্য-উদ্দেশ্য সন্মুখত ৰাখি পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। দৈৱী আচৰণ ধাৰণ কৰিব লাগে। এখন কাণেৰে শুনি আনখনেৰে উলিয়াই দিব নালাগে।
- 2) বিশ্ব ৰচয়িতা পিতাই আমাক পঢ়াই আছে, আমি তেওঁৰ বিদ্যাৰ্থী (ষ্টুডেন্ট) - এইটো নিচাত থাকিব লাগে। সেৱাৰ ভিন্ন ভিন্ন উপায় উলিয়াই তাত ব্যস্ত থাকিব লাগে।

***বৰদান:-** সুখৰ সাগৰ পিতাৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰা দুখৰ দুনিয়াত থাকিও সুখ স্বৰূপ হোৱা।

সদায় সুখৰ সাগৰ পিতাৰ স্মৃতিত থাকিলে সুখ স্বৰূপ হৈ যাব। দুনিয়াত যিমানেই দুখ অশান্তিৰ প্ৰভাৱ নাথাকক কিন্তু তোমালোক অনাসক্ত আৰু প্ৰিয় হোৱা, সুখৰ সাগৰৰ লগত আছা, সেইবাবে সদায় সুখী, সদায় সুখৰ দোলনাত দুৰ্লি থাকোঁতা হোৱা। মাষ্টৰ সুখৰ সাগৰৰ সন্তানসকলক দুখৰ সংকল্পও আহিব নোৱাৰে কিয়নো দুখৰ দুনিয়াৰ পৰা একাঘৰীয়া হৈ সংগমত উপস্থিত হৈছা। সকলো ৰচী চিঙি গ'ল, সেইবাবে সুখৰ সাগৰত সাঁতুৰি থাকা।

***প্ৰোগান:-** মন আৰু বুদ্ধিক এটাই শক্তিশালী স্থিতিত স্থিত কৰাটোৱেই হৈছে একান্তবাসী হোৱা।

!!ওম্ শান্তি!!
